

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 4923/22

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופטת ר' רונן

העותרת: פלונית

נגד

המשיבים: 1. בית הדין הרבני הגדול בירושלים
2. בית הדין הרבני האזורי תל אביב-יפו
3. פלוני

עתירה למתן צו על-תנאי

בשם העותרת: עו"ד בנימין דקל

בשם היועץ המשפטי לשיפוט
הרבני:

עו"ד שירה בן אלי

בשם המשיב 3: בעצמו

פסק-דין

השופטת ד' ברק-ארז:

1. העתירה שבפנינו מכוונת לביטול החלטתו של בית הדין הרבני הגדול בירושלים מיום 12.5.2022, בגדרה נדחה ערעור על החלטתו של בית הדין הרבני האזורי בתל אביב-יפו מיום 25.11.2019. החלטות אלו נסבו על בקשה שהגישה העותרת לפסלותו של המותב בבית הדין הרבני האזורי, כמפורט להלן.

2. מקורו של ההליך דנן בסכסוך גירושין ומשמורת מורכב וממושך שניטש בין העותרת לבין המשיב 3 (להלן: המשיב), ומתנהל החל משנת 2013. המשיבים 1-2 הם בית הדין הרבני הגדול ובית הדין הרבני האזורי, בהתאמה.

3. העותרת והמשיב נישאו בשנת 2012 ונולדו להם שני ילדים: קטינה ילידת נובמבר 2012 וקטין יליד דצמבר 2013 (להלן יחד: הקטינים). כבר בשנת 2013 עלו יחסיהם של השניים על שרטון, ובנם השני נולד לאחר שהם נפרדו למעשה. מאז ועד היום היו הקטינים מצויים בפועל במשמורת של העותרת. בכל אותה עת, לאורך פרקי זמן ממושכים עד מאוד המשיב לא היה כלל בקשר עם הקטינים, כאשר הצדדים חלוקים על הטעמים לכך. זהו הרקע למסכת מסועפת, קשה וארוכת שנים של התדיינות, שאך מקצתה יובא כאן. אקדים ואומר כי לא הארכתתי בתיאור ההליכים הקודמים אלא במידה הדרושה לשם תיאור התנהלותה של העותרת, הרלוונטית גם להליך דנן.

4. בשל התמקדותן של רבות מהטענות בסוגיה של פסלות דיינים, יש להקדים ולציין כי הטיפול בבקשות שזהו עניינן מוסדר בסעיף 19א לחוק הדיינים, התשט"ו-1955 (להלן: חוק הדיינים או החוק). באופן ספציפי, סעיף 19א(ה) לחוק קובע כי אם "נטענה טענת פסלות נגד דיין, יחליט בה אותו דיין לאלתר ולפני שייתן כל החלטה אחרת". עוד קובע סעיף 19א(ח) לחוק כי בעת שמודיע בעל דין כי בדעתו לערער על החלטה בבקשה לפסלות דיין, "יופסק הדיון עד להחלטה בערעור, זולת אם החליט הדיין או בית הדין, לפי הענין, מנימוקים שיירשמו, שיש להמשיך בהליך". במלים אחרות, בקשה לפסלות דיין מביאה, כברירת מחדל, לעצירתו של ההליך המתנהל בבית הדין הרבני. כמו כן, סעיף 19א(ז) לחוק קובע כי "בערעור ידון נשיא בית הדין הרבני הגדול, או מותב של דיינים של בית הדין הרבני הגדול, או אחד הדיינים של בית הדין הרבני הגדול, הכל כפי שיקבע הנשיא".

עיקרי ההליכים הקודמים

5. בחודש נובמבר 2013 הגיש המשיב תביעת גירושין נגד העותרת, ובחודש ינואר 2014 הגישה היא תביעה לשלום בית. לאחר התדיינות ממושכת, ובעקבות פסק דין שהורה על חיוב בגט כלפי העותרת, התגרשו השניים בחודש יולי 2018.

6. העתירה שבפנינו אינה עוסקת בסכסוך הגירושין כי אם בשאלת המשמורת על הקטינים שנכרכה בו, כמובהר להלן. יחד עם זאת, לשם שלמות התמונה יצוין כי ביום 21.12.2015, במסגרת הדיון בסכסוך הגירושין, הגישה העותרת בקשה לפסילתו של הדיין י' שחור, שטיפל בעניינם של הצדדים בבית הדין הרבני האזורי, בטענה לקיומה של היכרות בין בנות משפחתו לבין אמו של המשיב. ביום 24.12.2015 דחה בית הדין הרבני האזורי את הבקשה, בקבעו כי אין כל היכרות בין הגורמים האמורים. העותרת הגישה ערעור על כך לבית הדין הרבני הגדול. בסופו של דבר, לאחר גלגולים רבים, ביום

12.2.2017 הערעור נדחה. הבקשה לפסלות דיין העומדת במוקד עתירה זו היא אפוא הפעם השנייה שבה נוקטת העותרת בצעד דיוני זה, במידה רבה ללא הצדקה.

7. ומכאן – לתיאור ההשתלשלות הדיונית הרלוונטית לעתירה דנן. עוד במקביל לפתיחת ההליכים בין הצדדים, בשלהי שנת 2013, המשיב פנה לבית הדין הרבני האזורי בבקשה לקבוע לו הסדרי שהות עם הקטינים, בטענה כי העותרת אינה מאפשרת זאת (ואף מנעה ממנו לטענתו להשתתף בטקס ברית המילה של בנו). בית הדין הרבני האזורי, בשורה של החלטות שונות, הורה לשירותי הרווחה לפנות לעותרת ולתאם עמה מפגשים בין המשיב לקטינים. אולם, הניסיון לחידוש הקשר בין האב לילדיו לא צלח במשך תקופה ארוכה. בהחלטות רבות שניתנו בעניין זה בבתי הדין הרבניים נקבע כי כך אירע בשל חוסר שיתוף פעולה מצד העותרת.

8. ביום 21.9.2016 הוגש לבית הדין הרבני האזורי תסקיר מטעם שירותי הרווחה, אשר כלל המלצה להעביר את המשמורת על הקטינים מהעותרת למשיב. בית הדין הרבני האזורי נמנע ממתן החלטה בעניין זה עד לאחר ההכרעה בערעור בעניין הבקשה לפסלות דיין. כאמור, זו ניתנה לבסוף ביום 12.2.2017, ובהמשך לכך, ביום 22.2.2017 אימץ בית הדין הרבני האזורי את המלצת התסקיר והורה על העברת המשמורת על הקטינים מהעותרת למשיב. עוד נקבע כי שירותי הרווחה יגבשו תכנית לחידוש הקשר בין המשיב לקטינים באופן הדרגתי. בהחלטות נוספות המאוחרות להחלטה זו קבע בית הדין הרבני האזורי כי יש לפעול לחידוש הקשר בין המשיב לקטינים. אולם, למרבה הצער גם בשלב זה העותרת לא פעלה בהתאם להוראותיו של בית הדין ונמנעה מהבאתם של הקטינים למרכז הקשר לצורך חידוש הקשר עם אביהם המשיב.

9. ביום 20.7.2017 התקיים דיון בבית הדין הרבני האזורי, שבו ציינו עובדי לשכת הרווחה כי העותרת מסרבת לפניות הרבות שנעשו אליה, אינה מביאה את הקטינים למפגשים, משנה את מקום מגוריה ויוצרת ניכור הורי כלפי המשיב. זאת, חרף ההחלטות השיפוטיות בנושא, ולמרות המאמצים שעשו, כמו גם העובדה שהמשיב מצדו התייצב למפגשים במרכז הקשר. בתום הדיון קבע בית הדין הרבני האזורי כי הוא "מחייב את שני ההורים לשתף פעולה עם כל הגורמים המטפלים, להופיע בפניהם ולפעול על פי הנחיותיהם". אף-על-פי-כן, והגם שבהמשך לכך ניתנו החלטות רבות נוספות ברוח זו, הסדרי השהות לא התקיימו במתכונת שנקבעה.

10. ביום 13.4.2018 דחה בית הדין הרבני הגדול ערעור שבמסגרתו הלינה העותרת על חיובה בגט, ובו נכרכה גם שאלת המשמורת. בפסק דינו הורה בין הדין הרבני הגדול לבית הדין הרבני האזורי לפעול להעברת המשמורת על הקטינים לידי המשיב.

11. בעקבות זאת, ביום 14.5.2018 שב והורה בית הדין הרבני האזורי על העברת המשמורת על הקטינים מהעותרת למשיב. העותרת הגישה לבית הדין הרבני הגדול בקשה לעיכוב ביצועה של החלטה האמורה, וזו נדחתה ביום 22.5.2018. בהמשך לכך העותרת הגישה עתירה לבית משפט זה, שכוונה לביטול החלטותיהם האמורות של בתי הדין ולמניעה של העברת המשמורת על הקטינים. העתירה נדחתה על הסף ביום 2.7.2018, תוך שצוין בפסק הדין כי "מזה זמן רב עושה העותרת דין לעצמה, מסרבת להישמע להוראות בית הדין הרבני האזורי ואינה משתפת פעולה עם שירותי הרווחה" (בג"ץ 4871/18 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול, פסקה 5 (2.7.2018)). עוד הודגש בפסק הדין כי התנהלותה הדיונית של העותרת מכוונת להתחמקות פעם אחר פעם מקיום החלטותיו של בית הדין הרבני האזורי.

12. במסגרת סידור הגט ביום 10.7.2018, הוסכם בין הצדדים כי המשמורת על הקטינים תישאר בידי העותרת למשך שנה, וכי לאחר מכן יוגש תסקיר מעודכן והעניין ייבחן מחדש. עוד הוסכם כי יתקיימו פגישות בין המשיב לקטינים במרכז הקשר בעיר מגוריה של העותרת וכי הטיפול במשפחה יעבור ללשכת הרווחה של עיר זו. כן צוין כי אם העותרת לא תאפשר לקיים את הסדרי השהות כסדרם, המשמורת על הקטינים תעבור למשיב. בעקבות הסכמות אלו, בהחלטתו של בית הדין הרבני האזורי מיום 12.7.2018 צוין כי "הטיפול בהעברת המשמורת יופסק לעת עתה".

13. חרף האמור, הסדרי השהות לא חודשו. ביום 18.10.2018 בית הדין הרבני האזורי התרה בעותרת וקבע כי "במידה ולא תתייצב בלשכת שירותי הרווחה בתוך שבעה ימים לצורך חידוש הקשר, בית הדין יורה על חידוש ההליך להעברת המשמורת". בשלב זה העותרת יצרה קשר עם לשכת הרווחה והחלו להיערך פגישות בין המשיב לקטינים.

14. אך למרבה הצער, העותרת לא התמידה בכך. ביום 11.9.2019 הוגש תסקיר מטעם שירותי הרווחה, ובו תוארה התנהלות בעייתית מצד העותרת, ובכלל זה שיבוש של המפגשים בין הקטינים למשיב ויצירת ניכור הורי כלפיו. על רקע זה הומלץ גם עתה להעביר את המשמורת על הקטינים למשיב.

15. ביום 11.11.2019 בית הדין הרבני האזורי קבע כי יש להמשיך בתהליך של העברת המשמורת על הקטינים למשיב. בעקבות זאת, העותרת הגישה בקשות שונות שנועדו לעכב ולעצור את התהליך של העברת המשמורת. הגם שאלה נדחו כולן, העברת המשמורת לא התבצעה בפועל.

גלגוליה של הבקשה לפסלות דיין מושא העתירה

16. ביום 14.11.2019 העותרת הגישה לבית הדין הרבני האזורי בקשה לפסול את הרכב הדיינים שמטפל בעניינם של הצדדים. בבקשה נטען כי אב בית הדין, הדיין י' מרוה, מצוי בניגוד עניינים בשל היכרות עם קרוב משפחה של העותרת. עוד נטען כי בית הדין הרבני האזורי המשיך לדון בתיק לאחר שהתחלף אחד הדיינים במותב, וזאת בניגוד לתקנה ע"א לתקנות הדיון בכתי-הדין הרבניים בישראל, התשנ"ג.

17. כאמור בפתח הדברים, בקשת הפסילה נדחתה ביום 25.11.2019. בהחלטה קבע בית הדין הרבני האזורי כי הדיין מרוה אינו מצוי בניגוד עניינים, וכי הדיין שהצטרף למותב חתם על החלטות טכניות והחלטות שנסבו על הוראות ביצוע של החלטות קודמות. לבסוף צוין כי העותרת מעלה טענות מסוג זה כדי לעכב את ההליכים.

18. ביני לביני הוגשה לבית הדין הרבני האזורי הודעה מטעם שירותי הרווחה על כינוסה העתידי של ועדת תכנון טיפול שנקבע ליום 3.12.2019, לצורך דיון בהוצאת הקטינים למרכז חירום כהכנה לקראת העברתם למשמורת המשיב. בשלב זה הורה בית הדין הרבני האזורי על השהיית ההליך להעברת המשמורת, על קביעת דיון בעניין זה ליום 1.1.2020, וכן על הפניית הצדדים לבדיקת מסוגלות הורית.

19. ביום 22.12.2019 העותרת הגישה לבית הדין הרבני הגדול ערעור על דחיית בקשתה לפסלות דיין. בהעדר החלטה המורה אחרת, הגשתו של הערעור עצרה את ההליך בכל הנוגע למשמורת על הקטינים. בנקודה זו יוער כי בנסיבות שלא התבררו עד תום, נעשתה טעות על-ידי מזכירות בית הדין הרבני הגדול והתיק סווג כערעור בנושא משמורת ילדים, חלף סיווגו כערעור בעניין פסלות דיין. על כן, התיק לא הועבר בשלב ראשוני לעיונו של נשיא בית הדין הרבני הגדול (להלן: נשיא בית הדין), בהתאם להוראתו של סעיף 19א(ז) לחוק הדיינים, וכך הטיפול בהליך התעכב באופן משמעותי.

20. תחילה הועבר הערעור להרכב שדן בערעוריה הקודמים של העותרת, ונקבע בו דיון לחודש מאי 2020, אשר נדחה בשל התפרצותה של מגפת הקורונה ליום 23.7.2020.

יום לפני הדיון הגישה העותרת בקשה לדחיית מועדו, וזו נדחתה, תוך שצוין כי הדיון יכול להתקיים בנוכחותו של בא-כוחה. בשלב זה הוגשה לבית הדין הרבני הגדול הודעה מטעם בא-כוחה של העותרת, שבה טען כי שכר טרחתו טרם הוסדר, כי הוא רשאי להשתחרר מייצוגה של העותרת, וכי אין בכוונתו להתייצב לדיון שנקבע למחרת. בית הדין הרבני הגדול קבע כי בנסיבות העניין בא-כוחה של העותרת מנוע מלהסתלק מייצוגה ללא אישור, וכי עליו להתייצב לדיון.

21. בבוקרו של יום הדיון הגישה העותרת בקשה בהולה, ובה טענה כי להרכב הדיינים הנוכחי, שלא נקבע בהתאם לסעיף 19א(ז) לחוק, אין סמכות לדון בערעור. על כן, היא עתרה לביטולו של הדיון. בו ביום דחה בית הדין הרבני הגדול את הבקשה.

22. על אף זאת, העותרת לא התייצבה לדיון ויוצגה בו על-ידי בא-כוחה. בדיון נטען כי הסמכות לדון בערעור בעניין פסלות דיון מסורה לנשיא בית הדין או למי שהוסמך על-ידו במפורש, וכי הדבר לא נעשה בענייננו. עוד טען בא-כוחה של העותרת כי היא שכרה את שירותיו לצורך הגשת כתבי הטענות בלבד, וכי הוא אינו מוסמך לטעון במסגרת הדיון. בנסיבות אלו נמנע ההרכב שדן בערעור מלתת החלטות בו, והתיק הועבר לנשיא בית הדין. בהמשך לכך, ביום 6.9.2020 הסמיך נשיא בית הדין הרכב דיינים לדון בתיק. בסופו של דבר נקבע מועד הדיון בערעור ליום 17.9.2020.

23. יוער עוד כי העותרת הגישה שתי בקשות לפסילתו של מותב הדיינים בבית הדין הרבני הגדול, ואלה נדחו בהחלטותיו של נשיא בית הדין מיום 14.9.2020 ומיום 4.10.2020.

24. ערב הדיון בערעור, הגישה העותרת בקשה לדחותו. בית הדין הרבני הגדול דחה את הבקשה, בציינו כי "אי מתן החלטה בערעור מעכב את המשך טיפולו של ביה"ד האזורי בתיק זה. ולאור החומר שבתיק, ילדי הצדדים נפגעים פגיעה חמורה בגין מניעת הקשר בין הילדים לאב... אין אנו יכולים להתעלם מדרך התנהלותה של [העותרת] המעוררת ספק גדול אם רצונה שערעורה ישמע". לנוכח האמור נקבע כי הדיון יתקיים במועדו. עוד הובהר כי אם המערערת לא תופיע לדיון, בית הדין הרבני הגדול ישקול אף למחוק את ערעורה.

25. העותרת לא התייצבה לדיון שנקבע כאמור ליום 17.9.2020, ובית הדין הרבני הגדול קיים אותו בהיעדרה. בתום הדיון הורה בית הדין הרבני הגדול על כך שפרוטוקול הדיון יישלח אליה, וקבע כי היא תוכל להגיב על האמור בו עד ליום 30.9.2020. עוד

הובהר כי ההחלטה בערעור תינתן לאחר מועד זה, ובית הדין הרבני הגדול ישקול להכריע בעניינם של הצדדים אף אם לא תוגש תגובה כלשהי. תגובה מעין זו לא הוגשה.

26. כאמור בפתח הדברים, בסופו של דבר בית הדין הרבני הגדול דחה את ערעורה של העותרת לאחר שקבע כי אין מקום לפסול את הרכב הדיינים בבית הדין הרבני האזורי, וכי לא נמצא כל דופי או משוא פנים בהתנהלותו. למעשה, כך נקבע, בית הדין הרבני האזורי היה מודע להתנהלותה הבעייתית של העותרת, ובכל זאת נהג בה במתינות יתרה. עוד הודגש כי בית הדין הרבני האזורי הורה על העברת המשמורת בלית ברירה, לאחר שהעותרת לא יישמה כנדרש את החלטותיו הקודמות. בית הדין הרבני הגדול הוסיף וציין כי התנהלותה הדיונית של העותרת הייתה נגועה בחוסר תום לב וכוונה להארכת ההליך ולמניעת קשר בין המשיב לקטינים. בקשר לכך צוין בהחלטה כי המשיב לא ראה את ילדיו מחודש מרץ 2020 "ואולי אף לפני כן".

27. בית הדין הרבני הגדול הוסיף ועמד על כך שהדיון בעניין העברת המשמורת טרם התקיים, בשל בקשת הפסילה שהקפאה את ההליך, ואף הביע צער על התמשכותה של ההתדיינות. לפיכך, בית הדין הרבני הגדול הוסיף וקבע כי על בית הדין הרבני האזורי לפעול לחידוש הקשר בין המשיב לקטינים "בזהירות אך בזריזות", ולא לחסוך מהעותרת סנקציות נדרשות ככל שלא תשתף פעולה. יחד עם זאת, בהתחשב בכך שהמשיב לא היה בקשר עם הקטינים, גם אם באשמתה של העותרת, הורה לו בית הדין הרבני הגדול להודיע לבית הדין הרבני האזורי בתוך 30 ימים "מהו הקשר בינו לבין ילדיו כיום, מהם רצונותיו לגבי חידוש הקשר בינו ובין ילדיו והמשכו באמצעות הסדרי שהות או אף העברת משמורת". עוד נקבע כי לעותרת יינתן זמן לתגובה בתוך שבעה ימים, וכי "לאחר מכן בית הדין הרבני האזורי יפעל בדחיפות בנושא לקידום חידושו של הקשר בין האב לקטינים". לבסוף, העותרת חויבה בתשלום הוצאות משפט בסך של 25,000 שקלים למשיב, וכן בתשלום הוצאות לאוצר המדינה בסך 30,000 שקלים.

28. העותרת פנתה לנשיא בית הדין בבקשה לעיון חוזר בהחלטה האמורה, וזו נדחתה ביום 5.7.2022.

העתירה והתגובה המקדמית לה

29. העתירה שבפנינו, אשר הוגשה ביום 19.7.2022, מכוונת כלפי החלטתו של בית הדין הרבני הגדול. בעתירה נטען, בין היתר, כי בית הדין הרבני הגדול מנע מהעותרת את זכות הטיעון שלה בכך שקיים דיון שלא בפניה בעת שהיא שהתה בבידוד. עוד נטען,

כי החלטתו של בית הדין הרבני הגדול לא הביאה בחשבון כי במשך שנים ארוכות המשיב לא הכיר בילדיו, התכחש להם, סירב לראותם ואף נמנע מלשלם מזונות. כן נטען כי המשיב שיקר לבתי הדין הרבניים לאורך ההתדיינות בפניהם. העותרת מוסיפה וטוענת כי בית הדין הרבני הגדול נקט כלפיה ביחס מפלה ופעל מתוך משוא פנים ודעה קדומה נגדה. כמו כן, נטען כי יש קושי בכך שבית הדין הרבני הגדול סירב לדחות את הדיון בכמה ימים, אך לאחר מכן השהה את פסיקתו בעניינה במשך כשנתיים. עוד נטען כי בית הדין הרבני הגדול פעל בחוסר סמכות בכך שבגדרה של בקשת הפסלות הוא דן בשאלת המשמורת על הקטינים, ואף נתן הוראות אופרטיביות לבית הדין הרבני האזורי בנוגע לניהול התיק. בעשותו כן, כך נטען, בית הדין הרבני הגדול דן בסוגיות אשר לא הונחו בפניו והעניק סעד שכלל לא התבקש. כן נטען כי הוצאות המשפט שנפסקו, בסכום מצטבר של 55,000 שקלים, הן חריגות ולא מידתיות.

30. ביום 28.8.2022 הוגשה תגובה מקדמית מטעם היועץ המשפטי לשיפוט הרבני, בהמשך להחלטתי מיום 19.7.2022. בתגובה המקדמית נטען, בעיקרו של דבר, כי העותרת לא הצביעה על כל עילה להתערבותו של בית משפט זה בהכרעותיהם של בתי הדין הרבניים. עוד נטען כי הבקשה לדחיית מועד הדיון שהגישה העותרת לא נתמכה במסמך רפואי המלמד על חובת בידוד. על רקע זה נטען כי בית הדין הרבני הגדול אכן נתן לעותרת את יומה, תוך גילוי אורך רוח והתייחסות לכלל בקשותיה. באשר לטענתה של העותרת לפיה בית הדין הרבני הגדול דן בעניינים החורגים מהטענות בנושא פסלות המותב, נטען כי העותרת היא זו שהרחיבה, בגדר כתבי הטענות, את מסגרת טענותיה, ובכלל זה התייחסה בהרחבה גם לסוגיית המשמורת על הקטינים. כן נטען כי הוצאות המשפט שהעותרת חויבה בהן הוטלו כדין, בין היתר בשים לב לכך שהיא לא התייצבה לשני הדיונים שנקבעו. הוטעם עוד כי העותרת עושה שימוש לרעה בהליכי משפט, תוך שהיא גורמת למשיב לעינוי דין ולניכור הורי כלפיו, ובכך אף פוגעת בטובתם של הקטינים. ביחס לכך הודגש כי התנהלותה של העותרת לאורך ההליכים התאפיינה בחוסר תום לב, וכי העתירה הוגשה בחוסר ניקיון כפיים, ואף בשיהוי, למעלה מחודשיים אחרי שניתנה החלטתו של בית הדין הרבני הגדול.

31. ביום 25.8.2022 הגיש היועץ המשפטי לשיפוט הרבני הודעת עדכון, שבה נמסר כי בשיחה שערך עם באת-כוחו של המשיב התברר כי המשיב כלל לא ידע על העתירה הנוכחית, שלא הומצאה לו. בעקבות זאת, בהחלטה מיום 28.8.2022 הובהר כי "ככל שהעתירה ונספחיה טרם הומצאו למשיב 3, על העותרת לעשות כן בהקדם האפשרי". בהמשך לכך, ביום 16.9.2022 הוגשה בקשה דחופה מטעם המשיב, ובה נטען כי העתירה טרם הומצאה לו וכי יש להורות לעותרת לעשות כן. למען הסדר הטוב, והגם שנמסר לנו

כי היועץ המשפטי לשיפוט הרבני העביר לבאת-כוח המשיב את העתירה, ביום 18.9.2022 ניתנה החלטה נוספת שבה הובהר כי העותרת נדרשת להמציא למשיב את העתירה באופן מייד.

32. בתגובה המקדמית מטעם המשיב, אשר בשלב זה מייצג את עצמו, נטען כי דין העתירה להידחות. בעיקרו של דבר, בתגובתו מלין המשיב על התנהלותה של העותרת לאורך שנות ההתדיינות וטוען כי מעשיה כווננו למשיכת זמן שיטתית. עוד צוין כי העותרת גרמה לניכור הורי קשה ול"דמוניזציה" של דמות האב בעיני הילדים, שתוצאתם היא בכך שהמשיב לא ראה את הקטינים כלל זה כארבע שנים. לגופם של דברים, נטען עוד כי לעותרת אכן ניתן יומה בבית הדין הרבני הגדול וכי בדין נדחה ערעורה.

דיון והכרעה

33. לאחר שעיינו בעתירה על נספחיה, כמו גם בתגובות לה, הגענו לכלל מסקנה שדינה להידחות על הסף.

34. כלל ידוע הוא כי בית משפט זה, בשבתו כבית משפט גבוה לצדק, אינו יושב כערכאת ערעור על החלטותיהם של בתי הדין הרבניים אלא בנסיבות חריגות, כגון במקרים קיצוניים של חריגה מסמכות, סטייה מהוראות החוק, פגיעה בעקרונות הצדק הטבעי או כאשר נדרש סעד מן הצדק (ראו: בג"ץ 1154/22 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול, פסקה 15 (14.3.2022); בג"ץ 1120/22 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול לערעורים, פסקה 10 (24.3.2022)).

35. בנסיבות העניין, לא מצאנו כי המקרה דנן נמנה עם אותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות בהחלטתו של בית הדין הרבני הגדול, ודי בכך כדי לדחות את העתירה. בחינת טענותיה של העותרת לגופן מעלה כי הן נושאות בעיקרן אופי ערעורי ונטועות בנסיבותיהם הפרטניות של הצדדים. לעותרת ניתנו הזדמנויות שונות להעלות את טענותיה בפני בית הדין הרבני הגדול – לרבות במסגרת הדיון שהתקיים ואף לאחר מכן בכתב. הזדמנויות אלה לא נוצלו על-ידה, ודומה כי בשלב הנוכחי אין לה להלין אלא על עצמה.

36. ניתן להוסיף, בזהירות המתבקשת, כי התנהלותה הדיונית של העותרת לאורך השנים, כפי שהיא עולה מהחלטותיהן של הערכאות השונות שדנו בעניינם של הצדדים, מעוררת קושי. התנהלות זו אפיינה למרבה הצער גם את דרכה של העותרת בבית משפט

זה, הן בהליך הנוכחי, והן כאמור, בעתירה הקודמת שהוגשה על-ידה. זאת, בשים לב לטענות שעלו באשר להמצאת העתירה לידי המשיב, חרף החלטות שיפוטיות מפורשות שהורו לעותרת לעשות כן, ואף בהתחשב בכך שהיא נמנעה מלהזכיר את עתירתה הקודמת שנדחתה.

37. ההתדיינות בין הצדדים התארכה עד למאוד. נדמה כי בעת הזו ראוי לחתור לכך שכל הנוגעים בדבר יעשו את מרב המאמצים למנוע התארכות נוספת שלה שלא לצורך, לטובת כלל המעורבים, ובעיקר לטובתם של הקטינים.

38. סוף דבר: העתירה נדחית. בשים לב להתנהלות הדיונית שתוארה, העותרת תישא בהוצאות המשיב בסך של 4,000 שקלים. סכום זה נפסק על הצד הנמוך, בהתחשב בסכום ההוצאות שבו העותרת כבר חויבה ובמידה רבה לפני משורת הדין.

ניתן היום, כ"ה בתשרי התשפ"ג (20.10.2022).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת